

en Torn i Øjet, at Socialdemokratiet havde Kvindesagen paa sit Program uden at arbejde derfor, lige som hun var haard — ja undertiden grov — mod de Mennesker, der gik ind i en Bestyrelse eller et Udvalg, og gav deres Navn uden at gøre Arbejdet. Stod hun som Indbyder eller som Medlem i et Forretningsudvalg, saa betød det for hende at sætte sin hele Person ind paa det Arbejde, hun havde paataget sig.

Imidlertid fandt hun, at Kvindebevægelsen gik ikke hurtigt nok, der var efter hendes Mening ikke Kraft nok paa. Det var ikke nok, at Kvinder hist og her søgte og ogsaa fik selvstændigt Erhverv, naar de alligevel ingen Indflydelse eller Ret havde til at deltage i det offentlige Liv eller havde Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet, som dog er en af de vigtigste Faktorer i Samfundet.

Det var derfor hendes Mening, at den politiske Valgret vilde være det virksomste Middel til at udvikle Ansvarfølelsen i Kvinderne og give dem den Indflydelse i Samfundsanliggender, som skulde bringe lykkeligere Tilstande.

Hun dannede saa Kvindevalgretsforeningen og ofrede nu al sin Kraft paa denne specielle Side af Kvindesagen, blev Formand i Foreningen, og var den, der ved sidste Folkethingsvalg tog Initiativet til, at der paa alle Valgtribuner i Hovedstaden og flere Steder paa Landet blev stillet Spørgsmaal til Valgkandidaterne om deres Stilling til Kvindens Stemmeret.

Vi tror nok at kunne sige, at dette sidste fremkaldte et Omslag i den offentlige Mening, og Valgretsforeningen blev ved samme Lejlighed saa at sige populær og vandt ikke faa Medlemmer, som en Forening, der har en alvorlig Opgave at løse. Fru Luplau glædede sig derover og saa allerede i Haabet Kvinderne som stemmeberettigede. Hendes heftige Nerveanfald foraarsagede hende imidlertid saa ofte Afbrydelser, at hun for et halvt Aar siden nedlagde sin Formandspost, som blev overtaget af Fru Louise Nørlund, og tog der efter ikke senere Del i noget aktivt Arbejde, men interesserede sig til de sidste Dage for alle sociale Spørgsmaal.

Fru Luplau vedblev, efter at hun var kommen til København, at vise jydsk Gæstfrihed, og alle de, der havde Forretningsager med hende at gøre, véd, at de ikke maatte slippe derfra, før de havde siddet og nydt Forfriskninger i de hyggelige Stuer, hvor baade Præsten og Fru Luplau kappedes om at gøre det hyggeligt for Gæsterne.

I Ægteskabet var kun én Datter, Malerinden Frøken Marie Luplau, hvis Virksomhed vi tidligere har omtalt her i Bladet, og som fuldt ud deler sin Moders Syn paa Kvindesagen.

Johanne Meyer.

Hverdagstanker.

2.

Om Vinteren, naar Stormen raser, Sneen flyger, Frost og Kulde trænger sig ind alle vegne, selv gennem den laadne Pels og de tykke, tætte Mure, da er det sikkert, at nu stiger Prisen paa Kul og Brænde, det, der skulde være til Hjælp mod Kulden. Den stakkels fattige, som da trængte til at faa lidt mere for sine surt fortjente Øre, han faar nu mindre. Og mens han maa fryse og — sulte, stryger Grossisten rask de klingende Kroner i Kassen. Enhver større Kulforbruger kender saa godt denne Spekuleren i Kulden. Og han sikrer sig Oplag for Vinteren, mens Prisen endnu er rimelig. Men den Fattige har kun fra Haand til Mund. Han, som bor i den usle, utætte Hytte med de tynde Mure og som er klædt i den tynde, forslidte Frakke, han maa betale til *Kapitalisten*, som *spekulerer i hans Nød*. Hvor er det dog ikke grusomt? Men vi saa i Sommer et lille Forspil til samme oprørende Forhold her ude paa Landet. Der var Misvækst i Rusland, og Rugudførsel blev forbudt. Her stod Markerne og bughede af den rige Afgrøde. Saa kom Regnen. Den ødelagde vel en Del, men langt fra i nogen saa stor Maalestok, at der kan være Tale om mislykket Høst. Lidt gik tabt af Rugens Brødværdi, af en Del Kærner udspirede Næringsstoffet; men disse renses let fra, og der er da rigeligt alligevel. Men Brødpriserne steg rask op til næsten det dobbelte af tidligere Priser. Og mens Ejeren af Markens Afgrøde fornøjede sig paa dette, skyndte sig at faa tærsket af den ny Rug og solgte til de høje Priser, sukkede Arbejderen. Han, der gik og udførte det strænge Høstarbejde. Høsten er ellers en Festtid paa Landet ogsaa for Arbejderen, da er der Brug for hans Kræfter, og da faar han sit Arbejde bedre betalt end ellers. I Høsten maa han tjene lidt til bedste for Vinteren, men nu gik denne Merc Fortjeneste jo omtrent med til de høje Brødpriser. Familien hjemme skulde jo leve hver Dag og Brød er jo dens daglige Kost. Men de, der ret gottede sig, var Ejerne af de store Kornmagasiner. Nu er Udsigterne knapt saa mørke for Øjeblikket, Høsten blev bedre, end det saa ud til, og Brødpriserne daler, dog — *langsomt*. Men hvilket skærende, skrigende Billede er det dog ikke mod de lovordnede Samfundstilstande, at slige Kriser skal kunne bringe yderligere Nød over den i Forvejen Fattige og Overflod til den i Forvejen Rige. Hvor længe kan dog sligt vare ved hos et oplyst Folk? Hvor længe skal dog Uret opholdes ved Lov? Ja, jeg kan ikke lade være at vende Tanken hen imod Kvinden, ogsaa i denne Retning. Hidtil har det været Mændene, og dem alene, der har skrevet Lovene og ordnet alle Samfundets Forhold. Og vi staar da nu saadan i det, at Forholdene bliver for hver Dag mere utaalelige. Mon det dog ikke var paa Tiden at prøve noget nyt? prøve at tage ogsaa den anden Side af Menneskenaturen med, naar der skrives Love. Men dette pnaas ikke, *for vi Kvinder selv tager mere alvorligt fat paa vor Uddannelse*, før vi lever noget mere med i alle praktiske Forhold og rører os saa kraftigt inden for Lærkerne, at de tilsidst maa springe.

Men Umyndigheden har gjort os sløve. Ja den Sløvhed er vor største Fortræd, denne

Ligegyldighed blandt Kvinderne over for alle offentlige Samfundsspørgsmaal, *den er ikke til at komme frem for.*

Lad os dog kaste denne Lænke! lad os røre os paa alle de Omraader, hvor vi kan. Enhver Kvinde, der har faaet en eller anden offentlig Gerning at røgte, har en dobbelt Forpligtigelse til at udfylde sin Plads med Dygtighed. Vi maa vise Mændene, at vi har baade Forstand og Evne til at styre og virke, blot vi kan komme til. Det betroede maa tages op i fuldt Alvor og med Energi. For Eksempel, de Kvinder, der nu er valgte til at have Tilsyn med Plejebørnene. De har et stort Ansvar over for Børnene og Samfundet i det hele. Men hvor skades ikke Kvindesagen ved, at mange ikke rigtigt tager den op; men stiller sig ligegyldige over for Sagen.

Fik vi Bugt med Ligegyldigheden blandt Kvinderne selv, da vandt vi et stort Stykke hen imod den Tid, da Landet styres — (som jeg hørte en ung Mand sige en Gang) ikke af Mænd og ikke af Kvinder; men af Mænd og Kvinder. Og jeg tror, vi da vilde faa lysere Tilstande ud over By og Land.

Flakkebjerg, i September 1891.

Katrine Pedersen,
Mejeribestyrer.

De franske samlede Kvindeforeninger.

Vi har allerede flere Gange her i Bladet meddelt det stærke Indtryk, det store Kvindesagsmøde ved den slesvigske Sten har gjort paa Kvindesagsvennerne i andre Lande, og at den Samlingstanke, der ved „de samlede Kvindeforeninger“ Optraeden i København og Tanken om en fælles Mødedag for Kvindernes politiske og sociale Ligestilling med Mænd en Gang aarlig over hele Verden har slaaet ned som en uimodstaaelig Indskydelse, der er Lykke ved at virkeliggøre.

Paris's Kvindeforeninger er først paa Benene, som det sommer sig for ægte Parisere, og fastslaar i deres forskellige Kvindeblade, at et saadant Møde samme Dag over hele Verden vil have en umaadelig Betydning, og de venter sig for Frankrigs Vedkommende store Resultater alene ved Samarbejdet med de forskellige Kvindesagsforeninger, som de efter Mønsteret „De samlede Kvindeforeninger“ i København allerede med Held har sat i Scene i Paris.

Den seneste Efterretning om Arbejdet af Kvindeforeningerne derovre meddeler vi herved af et Brev fra Fru Pontanié Pierre til Fru Johanne Meyer:

Kære Frue!

Først og fremmest Tak for deres gode og store Idé. „La Fédération française des sociétés féministes“ vil arbejde i Lighed med Komiteen for „De samlede Kvindeforeninger“ i København.

Maalet er at forene alle Kræfter for Kvindernes materielle og intellektuelle Uafhængighed. Den bestaar af Grupper af andre Kvindeforeninger, af hvilke enhver bevarer sine egne Love og Selvstændighed, men optræder samlede ved enhver Lejlighed, hvor det gælder en Optraeden ud ad til for Kvindernes fælles Sag.

Vi haaber, at enhver Forening vil sende sin Delegerede, der skal danne Forretnings- og Bestyrelses-Komité for Fédérationen. Fé-